

Barraca 2 del Casot

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: El Casot
Alçada: 412

Coordenades:

Latitud: 41.65123
Longitud: 1.91632
UTM Est (X): 409763
UTM Nord (Y): 4611621

Classificació

Número de fitxa: 08179 - 299
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Popular Contemporani Modern
Segle: XVIII-XX
Estat de conservació: Bo
Notes de conservació: Només poden fer perillar l'estructura de la coberta el romaní que hi creix al damunt.
Protecció: Legal
Observacions protecció: Decret 27/2011 del Consell Comarcal del vallès Occidental
Accés: Difícil
Ús actual: Sense ús
Titularitat: Privada
Titular: 08178A002000070000OQ
Autoria de la fitxa: Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 09/03/2019 - 01:00

Descripció

Barraca de pedra seca situada en un dels murs del vessant de soleia del Casot. Per arribar-hi cal seguir la pista que mena a la Font del Bosc i un cop arribats a un revolt planer que fa el camí, deixar a mà esquerra la pista carenera d'accés a la zona de protecció ornitològica (barrera i senyalització del parc) i agafar un trencall en direcció sud-oest que baixa per un corriol pedregós fins al Casot. Al davant mateix hi té un parell d'ullastres joves.

Es tracta d'una construcció integrada al marge, construïda aprofitant l'enderroc d'una de les muralles atalussades del Casot, que en aquest indret mesuren entre 2,80 i tres metres d'alçada. L'interior és de planta circular, de 2,70 m de diàmetre. La pedra està molt ben col·locada i falcada amb pedruscall. Algunes de les pedres estan retocades perquè encaixin perfectament. La porta d'accés està orientada al sud-est, mesura 1,25 m d'alçada per 0,65 m d'amplada, amb una sola llinda, plana. Els murs tenen un gruix de 0,60 metres. La coberta segueix l'esquema de la falsa cúpula, per aproximació de filades amb llosa de tancament central. A l'exterior, es conserva una capa molt minsa de terra retinguda per molses i sèdums, tot i romaní. L'alçada màxima a l'interior és de 2,45 metres. L'alçada del voladís mesurat a la porta d'entrada és d'1,85 m. Al davant mateix de la porta, arran de terra gratat per sota la roca natural hi ha un cocó, que mesura 0,60 m d'amplada per 0,60 m d'alçada per 0,60 m de fondo.

Observacions:

Aquesta barraca no consta a l'inventari de l'Observatori del Paisatge de Catalunya dins el projecte Wikipedra de construccions de pedra seca.

Si que constava en la Guia interactiva del Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac de Ramon Suades (2016).

Història

La tècnica de la pedra seca es caracteritza per l'ús de la pedra sense treballar i sense cap material d'unió. Les irregularitats de les lloses es corregeixen amb pedruscall. La pedra només es treballa quan ha de tenir una tasca específica, com llindes o escaires. A Rellinars aquesta tècnica s'utilitza en les barraques de vinya, en les parets de marge per aterassar el terreny i també en tines.

Es tracta d'una tècnica amb uns orígens molt remots però que la seva expansió es vincula amb el creixement de la viticultura durant la segona meitat del segle XIX (SOLER i PERARNAU:1985). No hi ha testimonis, ni documentació que puguin aportar una cronologia més antiga. Els condicionants que afavoreixen l'aparició de les barraques són: un increment de l'àrea cultivable que provoca la construcció de parets de pedra seca per formar feixes; una atenció més continuada que reclama el conreu de la vinya, creant la necessitat d'aixopluc i magatzem d'eines del pagès que restarà més temps lligat al camp; i, finalment, la presència al Bages, d'un estrat rocós molt pròxim a la superfície.

La situació geogràfica d'aquestes barraques ve condicionada per la necessitat d'aprofitament de l'espai conreat. Podem trobar, per tant, barraques construïdes entre dues feixes de diferent nivell, sempre i quan siguin del mateix propietari. També podem trobar barraques enmig del camp, però es deu al mateix condicionant, ja que segurament es tracta d'una franja del camp rocosa o de difícil utilització pel conreu. Finalment, també podem trobar les barraques en un racó del camp, on s'amuntegaven les pedres extretes de llaurar, o fora del camp semi excavades en un marge. Segons la tipologia de la seva construcció, poden ser de planta circular o quadrangular i poden ser construccions isolades o estar adossades en un marge o altra construcció. La volta de les de planta circular es fa per aproximació de fileres. En canvi, les de planta quadrangular poden tenir la volta per aproximació de fileres o en base a un sistema piramidal. Pel que fa al tema dels constructors, es pot parlar de tres teories: l'existència de quadrilles de "barracaires" itinerants, els "sardans", o el propi pagès. L'existència del sardans s'ha recollit en el treball de Soler i Perarnau (1985) gràcies a un informant que situa aquests personatges a finals del segle XIX. Es tracta d'homes procedents de la Cerdanya, segurament la part alta de la Cerdanya, que oferien els seus serveis per a la construccions de

pedra seca, com activitat complementària en èpoques climatològicament adverses en el seu lloc de residència.

Bibliografia

- PLANS MAESTRA, Jaume (2009). Arquitectura tradicional rural en pedra seca a la comarca del Bages. Ajuntament de Bellpuig i Publicacions d l'Abadia de Montserrat.
- RECALL HISTÒRIC DE MURA (2017). Pedra seca, pedra viva. Patrimoni vitícola i desenvolupament econòmic. Ponències i comunicacions de la IX Trobada d'Estudis per a la preservació del patrimoni de la pedra seca als Països Catalans.
- RIPOLL, Ramon, coord. (2010). La pedra seca. Evolució, arquitectura i restauració. Col·lecció Arquitectura tradicional, vol. 3. Edicions Brau. Figueres.
- SOLER i BONET, Josep M. i PERARNAU i LLORENS, Jaume (1985). "Les barraques de vinya al terme municipal d'Artés (Pla de Bages)"; dins Dovella, núm. 17. Manresa, pàgs. 37-43.
- SOLER i BONET, Josep M.(1987). "Barraques i tines, construccions per a la vinya"; dins Dovella, núm. 24. Manresa.
- SOLER i BONET, Josep M.(1988). "La tècnica de la pedra seca. La construcció popular"; dins Dovella, núm. 29. Manresa, pàgs. 47-52.
- SOLER i BONET, Josep Maria (2000). "La construcció en pedra seca, arquitectura, patrimoni i tradició"; dins Dovella, núm. 70. Manresa, pàgs. 9-11.
- SUADES, Ramon (2016). Guia interactiva del Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac.

